

“मीठे बच्चे— कहिल्यै मतभेदमा आएर पढाइ नछोड, पढाइ छोड्नाले माया अजिंजरको पेटमा जान्छौ।”

प्रश्नः— यो सामान्य सत्संग नभएका कारण बाबाले कुन कुरामा बच्चाहरूलाई बारम्बार सावधान गर्नु पर्छ?

उत्तरः— १) यो दुनियाँको सत्संग जस्तो सत्संग होइन, यहाँ त पावन बन्ने शिक्षा मिल्छ। पावन बन्नमा मायाको विघ्न पर्छन्, त्यसैले बाबाले बारम्बार सावधान गर्नुपर्छ। प्यारा बच्चाहरू! जे भए पनि तिमी सुख-दुःख, निन्दा-स्तुति सुनेर पनि पढाइलाई कहिल्यै नछोड। २) आफूलाई मपाईं सम्झेर कसैको ग्लानि नगर। माया धेरै चंचल छ। यदि बाबा सँग रिसाएर पढाइ छोड्यौ भने मायाले मुख मोडिदिन्छ। ग्रहचारी बस्छ, त्यसैले श्रीमत लिँदै गर। बापदादाको रायमा कहिल्यै टीका टिप्पणी नगर।

गीतः— मरना तेरी गली में.....

ओम् शान्ति। यो त बच्चाहरूलाई थाहा छ। भन्छन्— हामी हजुरको बनेका छौं, यो दुनियाँ त खत्तम हुनु नै छ। यो बेहदको रावणको लंका हो जसको विनाश हुनु छ। उनीहरूले जुन सिलोनमा लंका देखाउँछन् त्यो कुरा त बिल्कुलै झुटो हो। सिलोन एउटा टापू हो समुद्रको बीचमा। बेहदका बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो सारा दुनियाँ समुद्रमाथि छ, चारैतिर समुद्र छ। देखाउँछन्— भास्कोडिगामाले चारैतिर चक्र लगाए मतलब धर्ती पानीमाथि बसेको छ। टापु भयो नि। यो बेहदको खाडी हो। रावणको राज्य सारा बेहदको टापु हो। यो बेहदको लंका हो। केवल सिलोन होइन। त्यो समय त अहिले छैन नि। यो त शास्त्रमा कति गफ लगाएका छन्। हामी पनि सम्झन्थ्यौं सायद त्यस्तै भएको होला। केही पनि विचार चल्दैनथ्यो। विचार गर्ने हो भने त ख्याल चल्छ नि। बुद्धि बिल्कुल बन्द थियो। अहिले बुद्धिको ताला खुलेको छ। मनुष्यले त सम्झन्छन् बाँदर सेना लिए, उनीहरूले पत्थर उठाए, पुल बनाए, आगो लगाए... बसेर के के कुरा बनाएका छन्। आगो त यस समय सारा दुनियाँलाई लाग्छ। यो भारत अविनाशी बाबाको अविनाशी जन्म भूमि हो, त्यसैले यसलाई अविनाशी खण्ड भनिन्छ। वास्तवमा भारत प्राचीन थियो, अहिले तिमीहरूको बुद्धिमा बसेको छ भारत अविनाशी खण्ड हो। बाँकी जो यस समय खण्ड छन् ती सबै खत्तम भएर जान्छन्, विनाश ज्वालामा। यो विनाश ज्वाला यस यज्ञबाट प्रज्वलित भएको हो। लडाईं यहाँबाट नै सुरु हुन्छ। अहिले त यो साना-सानो रिहर्सल हो। तिम्रो बुद्धिमा छ— सारा दुनियाँमा नै रावण राज्य छ। यसको अब अन्त्य हुन्छ र रामराज्यको आदि हुन्छ। यी कुरा अरू कसैको बुद्धिमा आउन सक्दैन। तिमी थोरै ब्रह्मणले नै जान्दछौ। सम्झन्छौ— अब यो सारा दुनियाँ खत्तम हुन्छ। हामी बाबाको गलाका हार बन्नेछौं, फेरि नयाँ दुनियाँमा आउनेछौं। विश्वको इतिहास-भूगोल जस्ताको त्यस्तै दोहोरिन्छ। कति राम्रो चक्र छ यो। कलियुग अन्त्य र सत्ययुग आदि, यस समय सबै धर्म पनि अवश्य छन्। हिस्ट्री मस्ट रिपीट, अर्थात् कलियुगपछि सत्ययुग अवश्य हुनु छ। जसरी दिनपछि रात, रातपछि दिन अवश्य आउँछ। यस्तो हुन सक्दैन— रातै नआओस्। बाबा आएर सबै रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। हामी कलाकारहरूले ८४ जन्म कसरी लिन्छौं त्यो पनि त जान्नु पर्छ। ८४ लाख जन्मको त कुरा होइन। कल्पको आयु नै ५ हजार वर्षको छ। उनीहरूले त तिमीलाई

भन्छन्— शास्त्रमा त यस्तो छैन, यो त तिमीहरूको कल्पना हो। नजानेका हुनाले यत्तिकै भनिदिन्छन् नि। शास्त्र त पढिरहन्छन्, उनीहरूको कुनै दोष त छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— सत्ययुगमा यी शास्त्र, कथा, उपन्यास, आदि त हुँदैनन्। वहाँ त बिलकुल सचखण्ड बन्छ। भारत खण्ड सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो। यहाँ सोमनाथको मन्दिर कति ठूलो छ। यस्तो मन्दिर कहिल्यै, कहीं पनि बन्न सक्दैन। फेरि पनि यी मन्दिर आदि बन्छन्। कहिले बन्छन्? जब भक्तिमार्ग सुरु हुन्छ, तब बनाउँछन्। अरू कसैले त बनाउन सक्दैन। तिमीले सम्बत् पनि बताउन सक्छौ। फलानो समयबाट भक्ति सुरु हुन्छ। पहिले लक्ष्मी-नारायण नै पुजारी बन्छन्, सिंगल ताज हुन्छ। शिवबाबाको सोमनाथ मन्दिर बनाउँछन्। फेरि मुहम्मद गजनवी आदि आएर लुट्छन्। यी कुरा तिमी बच्चाहरूलाई बाबा नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ पनि— भगवान् आउनु भएको छ— गीताको ज्ञान यति सुनाउनुभयो जो सारा सागरलाई मसी बनाए, सारा जंगललाई कलम बनाए पनि लेखेर सकिँदैन र उनीहरूले गीता फेरि कति सानो बनाइदिएका छन्। गीता लकेटमा पनि हुन्छ। महत्त्वपूर्ण चीज हो नि। यति प्रेम गीतामा रहन्छ। बाबाले यति सानो सुनको डिब्बामा राखेर उपहार पनि दिएका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ ज्ञान सागरले अथाह ज्ञान दिनुहुन्छ र अन्त्यसम्म दिइरहनुहुन्छ। हामी यो मुरली जम्मा गर्न सक्छौ र? यो राख्ने चीजै होइन। शास्त्र आदि त फेरि पनि भक्तिमार्गमा काममा आउँछन्। हामी जे लेख्छौ त्यो फेरि के काममा आउँछ? कहाँ त हाम्रो २-४ हजार मुरली, कहाँ उनीहरूको करोडौंका अनुमानमा गीता बन्छन् सबै भाषामा। सर्वशास्त्रमयी शिरोमणि गीताको धेरै मान छ। गीता शास्त्र आदि कति पढ्छन् होला। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो ज्ञान जुन तिमीलाई मिल्छ यो बिलकुलै नयाँ हो। यसको पुस्तक त छैन। भगवान्ले राजयोग कसरी सिकाउनुहुन्छ। यो अहिले तिमी ब्राह्मणले नै जान्दछौ। तिमीहरूमा पनि यस ज्ञानको नशामा रहनेवाला धेरै कम छन्। आज त्यो नशामा रहन्छन् भोलि भुल्छन्। बाबालाई भुल्छन्— अनि ज्ञानलाई पनि भुल्छन्। बाबालाई छोडिदिएपछि समाप्त। बाबाको बनेर यदि विकारमा गए भने गला रोकिन्छ, केही पनि बोल्न सक्दैनन्। जसले धेरै राम्रो-राम्रो प्रचार गर्थे, उनीहरू आज छैनन्। कुनै ब्रह्माकुमार-कुमारीको आपसमा मतभेद भयो भने बाबा सँग पनि रिसाउँछन्— बाबाले यसलाई सम्झाउनुहुन्छ, यसो गर्नुहुन्छ। आखिर रिसाएर पढाइ नै छोडिदिन्छन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— महामूर्ख देख्नु छ भने यहाँ हेर। लेखेर पनि दिन्छन्— बाबा म हजुरको हुँ। हजुरबाट म सदा सुखको अविनाशी वर्सा लिन्छु। फेरि छोडिदिन्छन्। छोडपत्र दिन्छन्। राम्रा-राम्रा बच्चीहरू थिए, आज ती छैनन्, अचम्म छ नि, माया अजिंजरको पेटमा जान्छन्। फेरि मुखबाट केही भन्न सक्दैनन्। यो अविनाशी ज्ञान सुनाउन सक्दैनन्। फेरि बापदादाको रायमा पनि टीका टिप्पणी गर्न थाल्छन्। धेरै सम्झाइन्छ— केही त सुध्रिऊ, यसमा नै कल्याण छ। तर सुध्रिदैनन्। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू गए। अहिले पनि धेरै यस्ता बच्चाहरू छन् जो किनारामा खडा छन्। रगतले प्रतिज्ञा लेखेर पनि छोडिदिन्छन्। बच्चाहरूले त बाबाको श्रीमतमा पूरा चलेर बाबाबाट पूरा वर्सा लिनु पर्छ।

बाबा सम्झाइरहनुहुन्छ— जेसुकै भए पनि, दुःख-सुख, स्तुति-निन्दा आदि कसैले गन्यो भने पनि तिमीले पढाइलाई त नछोड। कसैले कसैको निन्दा पनि गर्छन् किनकि बुद्धिमा त ज्ञान छैन। जान्दैनन्— यो सानो भाइ हो वा ठूलो। यो त बाबाले नै जान्नुहुन्छ। आफूलाई मपाई सम्झिनु छैन। माया धेरै चञ्चल छ। देह-

अभिमानिको टाउको नै एकदम मोडिदिन्छ। बाबा बच्चाहरूलाई खबरदार गरिरहनुहुन्छ। कहीं न कहीं मायाले आक्रमण गरिरहन्छ— यदि श्रीमतमा चलेनन् भने। यो कुनै सामान्य सत्संग कहाँ हो र।

तिमी कति धैर्य सँग बसेर सम्झाउँछौ। यो सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ। कसरी तिमी स्वदर्शन चक्रधारी बनेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— ब्राह्मण कुल भूषण स्वदर्शन चक्रधारी। शंख, चक्र, गदा, पद्मधारी तिमीलाई भनिन्छ। उनीहरूले भन्छन्— देवताहरूको महिमा किन आफ्ना बच्चाहरूलाई दिएर राखेको छ! बाबा भन्नुहुन्छ— हे स्वदर्शन चक्रधारी, हे कमल फूल समान पवित्र बन्नेवाला, हे गदाधारी, यो बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। दुनियाँले के जानोस्। भन्छन् पनि— सबैका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ। गाउँछन् पनि— ज्ञान अंजन सत्गुरु... अर्थात् ब्रह्माको रात खत्तम हुन्छ। ज्ञान सूर्य प्रगटा... ब्रह्माको रात पूरा हुन्छ फेरि दिन सुरु हुन्छ। परमपिता परमात्माले ब्रह्माद्वारा नयाँ ज्ञान दिनुहुन्छ। पहिले त तिमीहरूले केही पनि जान्दैनथ्यौ। न आत्मालाई, न परमात्मालाई, न रचयितालाई र न रचनालाई जान्दथ्यौ। बिलकुलै तुच्छबुद्धि बनेका थियौ। तिमीलाई के बनाएको थिएँ, तिमी स्वर्गको मालिक थियौ नि। फेरि ८४ जन्म लिँदा-लिँदै अन्त्य त आउँछ नि। अहिले तिमीहरूको चढ्ती कला छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भन्थौ भने तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। विवेकले पनि भन्छ परमपिता परमात्मा स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ भने हामी स्वर्गमा किन नजाने! मनुष्यको बुद्धिमा आउँदैन— भगवान्ले त नयाँ सृष्टि स्वर्ग रचनु भएको छ, जहाँ देवी-देवताले राज्य गर्थे। ५ हजार वर्ष पहिले स्वर्ग थियो। अहिले फेरि भगवान् आउनु भएको छ— स्वर्गको स्थापना गर्न। यी कुरा बुद्धिमा राम्रो सँग बस्यो भने पनि अहो सौभाग्य। माया यस्तो छ जसले बिलकुलै पुरुषार्थ गर्न दिँदैन। नाकमा समातेर घुस्सा लगाउँछ अनि एकदम बेहोस् बनाइदिन्छ। बक्संग हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ— मायाले एक सेकेन्डमा गिराइदिन्छ। सेकेन्डमा जीवन मुक्तिबाट सेकेन्डमा जीवनबन्ध बन्छन्। छोडपत्र दिन्छन्, समाप्त। निश्चय भयो अनि यो बादशाही लियो। संशय भयो समाप्त। धेरै अचम्मको खेल छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अमृतबेला उठेर विचार सागर मन्थन गर। अरू सारा दिनमा त समय मिल्दैन। रातमा त वायुमण्डल खराब हुन्छ। भक्ति पनि सेवेरै उठेर गर्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा एक दुई बजे उठेर मुरली लेख्नुहुन्थ्यो, जसलाई पढेर तिमीले फेरि क्लास गराउँथ्यौ। फेरि बाबा बसेर सुन्नुहुन्थ्यो— हेरौं कसरी मुरली चलाउँछन्। यो सबै त शिवबाबाको नै कमल थियो। कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरू थिए, गए। आज छैनन्। मायाले एकदम श्रापित गरिदिएको छ। बाबाले त वर्सा दिइरहनु भएको छ। त्यसैले बच्चाहरूले पूरा पुरुषार्थ गरेर वर्सा लिनु पर्छ। स्वयंले पनि राम्ररी जानेका छन्। बाबाले पनि जान्नुहुन्छ। बाबाको हात छोडिदिन्छन्। सबैले भन्छन् तिमीले बी.के.लाई छोडिदियो। तिमीलाई त निश्चय थियो नि— हामी बेहदको वर्सा पाइरहेका छौं फेरि के भयो, जसकारण मुरली पनि सुन्दैनौ? फेरि त बाबालाई पनि याद गर्दैनौ होला। फेरि त्यो याद आदि सबै उडेर जान्छ। यस्तो दुर्गति कुनै बच्चाको नहोस्। बाबाले त बुझ्न सक्नुहुन्छ नि— यो बच्चा धेरै खराब बनेको छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि संगदोषले खराब भएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— फस्टक्लास बच्चा नै विजय मालाका दाना बन्न सक्छन्। कति बच्चाहरूले लेख्छन्— बाबा म हजुरको मालाको दाना अवश्य बन्छु। बाबा त भन्नुहुन्छ— तिमी बन, अहो सौभाग्य। बाबाले पनि चालचलनबाट बुझ्नुहुन्छ। सेवाद्वारा नै बच्चाहरूको

इमानदारिता, आज्ञाकारिता सिद्ध हुन्छ। अति मीठो बन्नु पर्छ। सम्मुख सुन्दा वैराग्य आउँछ— यस्तो फेरि कहिल्यै गर्दिनँ, यो गर्नेछु। यहाँबाट बाहिर निस्कियो सबै समाप्त। सबै भुल्छन्। कति आश्चर्य लाग्दो कुरा छ।

बाबाको त दिन-रात विचार चलिरहन्छ। प्रोजेक्टरमा गोला यति ठूलो देखिनु पर्छ जसलाई मनुष्यले टाढैबाट एकदम राम्रो सँग पढ्न सकून्। ठूलो भित्तामा यति ठूलो देखियोस्। स्पष्ट होस्। एक-एक चित्र स्लाइडबाट यति ठूलो देखियोस् जुन सामुन्नेबाट कसैले पनि पढ्न सकोस्। दुईवटा गोला पनि यति ठूला देखिऊन्। यहाँबाट भक्तिमार्ग सुरु हुन्छ। पहिले हुन्छ— अव्यभिचारी भक्ति, फेरि हुन्छ व्यभिचारी भक्ति।

यी ब्रह्मा हुन् शिवबाबाका सपूत बच्चा। ब्रह्मा सँग कसैले प्रश्न सोध्यो भने के उत्तर दिन सक्दैनन् र? शिवबाबाले त जान्नुहुन्छ नै, तर मैले पनि त सम्झाउन सक्छु नि! बाबाले राइट हेन्ड बनाउनु भएको छ। केही त बुझेका होलान् नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अमृतबेला उठेर विचार सागर मन्थन गर्नु छ। कहिल्यै पनि संशयबुद्धि बनेर, संगदोषमा आएर पढाइ छोड्नु हुँदैन।
- २) मालाको दाना बन्नको लागि इमान्दारी, आज्ञाकारी बन्नु छ। आफ्नो चालचलन रोयल राख्नु छ। धेरै-धेरै मीठो बन्नु छ।

वरदानः— बुद्धिलाई व्यस्त राख्ने विधिद्वारा व्यर्थलाई समाप्त गर्ने सदा समर्थ भव

समर्थ अर्थात् शक्तिशाली उही बन्छ, जसले बुद्धिलाई व्यस्त राख्ने विधिलाई अपनाउँछ। व्यर्थलाई समाप्त गरेर समर्थ बन्ने सहज साधन हो नै सदा व्यस्त रहनु। त्यसैले सधैं सबै जसरी स्थूल दिनचर्या बनाउँछौ, त्यस्तै आफ्नो बुद्धिलाई व्यस्त राख्ने टायम टेबल बनाऊ— यतिबेला बुद्धिमा यस समर्थ संकल्पद्वारा व्यर्थलाई खत्तम गर्नेछु। व्यस्त रह्यौ भने माया टाढैबाट फर्केर जान्छ।

स्लोगनः— दुःखको दुनियाँलाई भुल्नको लागि परमात्म प्यारमा सदा डुबिराख।